

[] ค้นหา รายการที่ 1/1 ของหน้าที่ 1 

ฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมาย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2573/2553	พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด	โจทก์
	นายอนุพันธ์ พิมพา	โจทก์
		ร่วม
	ร้อยตำรวจเอกไชยาหรือชัยยาหรือชัยญา ศิริรักษ์	จำเลย

ป.อ. มาตรา 148, 337(1) วรรคสอง

ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรคสอง, 225

จำเลยซึ่งเป็นเจ้าพนักงานตำรวจกองปราบปรามขอให้โจทก์ร่วมนำเงินมามอบให้โดยอ้างว่าเพื่อลบชื่อโจทก์ร่วมออกจากบัญชีผู้ค้ายาเสพติดของสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด และเพื่อที่จะไม่จับกุมโจทก์ร่วม จึงเป็นความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการฐานเป็นเจ้าพนักงานใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบข่มขืนใจและจงใจเพื่อให้โจทก์ร่วมมอบให้ซึ่งทรัพย์สินแก่ตนเอง แต่การที่โจทก์ร่วมนำเงินไปมอบให้แก่จำเลยก็เพื่อที่จะให้เจ้าพนักงานจับกุม แสดงว่าโจทก์ร่วมไม่ได้กลัวคำขู่ของจำเลย ยังถือไม่ได้ว่าจำเลยข่มขืนใจโจทก์ร่วมจนโจทก์ร่วมยอมเช่นนั้น การกระทำของจำเลยเป็นเพียงความผิดฐานพยายามกระชอก แม้จำเลยจะไม่ได้ฎีกาในปัญหานี้ แต่เป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกามีอำนาจแก้ไขให้ถูกต้องได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 148, 157, 337 คดีของกลางแก่เจ้าของ

จำเลยให้การปฏิเสธ

ระหว่างพิจารณา นายอนุพันธ์ ผู้เสียหายยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้นอนุญาต

ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 148 และ 337 วรรคสอง เป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ลงโทษตามมาตรา 148 อันเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 12 ปี คดีของกลางแก่เจ้าของ

จำเลยอุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน

จำเลยฎีกา

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่าที่จำเลยฎีกาว่า จำเลยไม่ได้กระทำผิดนั้น โดยอ้างว่าโจทก์ร่วมมีชื่อในบัญชีผู้ค้ายาเสพติดของสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด และขอให้โจทก์ร่วมนำเงินมามอบให้

30,000 บาท ถึง 40,000 บาท เพื่อลบบชื่อโจทก์ร่วมออกจากบัญชีผู้ค้ายาเสพติดและจะไม่จับกุมโจทก์ร่วม และ จำเลยโทรศัพท์ถึงโจทก์ร่วมระหว่างวันที่ 14 ถึง 16 กรกฎาคม 2540 หลายครั้ง ชูให้นำเงินไปให้ จนในที่สุดโจทก์ ร่วมวางแผนจับจำเลยโดยนำธนบัตรไปถ่ายสำเนาไว้แล้วนัดให้จำเลยไปรับเงินที่ลานจอดรถบริเวณอนุสาวรีย์ พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 6 สวนลุมพินี โดยมีเจ้าพนักงานตำรวจไปซุ่มดูเหตุการณ์ เพื่อจับจำเลย เมื่อจำเลยไปรับเงินตามเวลาและสถานที่ที่นัดหมาย พันตำรวจโทปิยวัชรกับพวกเข้าจับจำเลยได้ พร้อมธนบัตรของกลาง นอกจากนี้โจทก์และโจทก์ร่วมยังมีร้อยตำรวจเอกสุรศักดิ์ มาเบิกความว่า ก่อนจำเลยถูก จับ โจทก์ร่วมมาขอให้ลงบันทึกในรายงานประจำวันเกี่ยวกับคดีที่ถูกคนร้ายขู่ว่าเรียกเงินไว้เป็นหลักฐานก่อน ร้อย ตำรวจเอกสุรศักดิ์ได้ลงบันทึกประจำวัน ร้อยตำรวจเอกธวัช พนักงานสอบสวนมาเบิกความว่า โจทก์ร่วมไปร้องทุกข์ เรื่องที่ถูกจำเลยขู่ว่าให้มอบทรัพย์สินให้ ร้อยตำรวจเอกธวัชรู้เรื่องที่โจทก์ร่วมและเจ้าพนักงานตำรวจวางแผนจับจำเลย กับมีพันตำรวจโทปิยวัชรมาเบิกความว่า โจทก์ร่วมนำธนบัตรไปถ่ายสำเนาเพื่อใช้เป็นหลักฐานในการจับจำเลย แล้ว นำสำเนาธนบัตรพร้อมทั้งธนบัตรมาให้ดู พันตำรวจโทปิยวัชรวางแผนร่วมกับโจทก์ร่วมและจับจำเลยได้ตามแผน พร้อมธนบัตรของกลาง ศาลฎีกาเห็นว่า พยานโจทก์และโจทก์ร่วม นอกจากโจทก์ร่วมและนายชานาญซึ่งเป็น ราษฎรมาเบิกความยืนยันการกระทำผิดของจำเลยแล้ว พยานโจทก์ปากอื่น คือ ร้อยตำรวจเอกสุรศักดิ์ ร้อย ตำรวจเอกธวัช และพันตำรวจโทปิยวัชรต่างเป็นเจ้าพนักงานผู้ปฏิบัติหน้าที่ เบิกความสอดคล้องตรงกัน และไม่ เคยมีสาเหตุโกรธเคืองกับจำเลย คำเบิกความของพยานโจทก์และโจทก์ร่วมจึงมีน้ำหนัก ไม่มีข้อต้องระวางสงสัย ว่าจะกลับแก่งใส่ร้ายจำเลยแต่อย่างใด โดยเฉพาะพันตำรวจโทปิยวัชรเคยเป็นผู้บังคับบัญชาจำเลยมาก่อน หาก จำเลยไม่ได้กระทำความผิด เชื่อว่าจะต้องไม่ยอมเบิกความว่าจำเลยเป็นคนร้าย ฎีกาข้อนี้ของจำเลยฟังไม่ขึ้น สำหรับ ฎีกาข้ออื่นของจำเลย เช่น ฎีกาว่าผิดวิสัยของคนร้ายที่ไปรับเงินที่ชุกกรโงกจากบุคคลที่ไม่เคยรู้จักโดยไม่กลัว อันตราย ไม่น่าเชื่อว่าคนร้ายจะไม่มีอาวุธ การที่ไม่พบอาวุธที่จำเลยแสดงว่าจำเลยไม่ใช่คนร้าย หรือฎีกาว่าเมื่อ จำเลยถูกจับจำเลยไม่แสดงอาการพิรุณกลับแสดงอาการมีน แสดงว่าจำเลยไม่ได้กระทำความผิดนั้น เป็นฎีกาที่ไม่เป็น สาระแก่คดี ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัยให้ พยานหลักฐานโจทก์และโจทก์ร่วมมีน้ำหนักมั่นคงรับฟังได้ว่า จำเลยซึ่งเป็นเจ้า พนักงานตำรวจกองปราบปรามขู่ว่าให้โจทก์ร่วมนำเงินมามอบให้โดยอ้างว่าเพื่อลบบชื่อโจทก์ร่วมออกจากบัญชีผู้ ค้ายาเสพติดของสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด และเพื่อที่จะไม่จับกุมโจทก์ร่วม พยานหลักฐานจำเลยไม่พอพียงหักล้างพยานหลักฐานโจทก์และโจทก์ร่วม ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษาว่าจำเลย กระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการฐานเป็นเจ้าพนักงานใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบข่มขืนใจและจูงใจ เพื่อให้โจทก์ร่วมมอบให้ซึ่งทรัพย์สินแก่ตนเองนั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย แต่การที่โจทก์ร่วมนำเงินไปมอบให้แก่ จำเลยก็เพื่อที่จะให้เจ้าพนักงานจับกุม แสดงว่าโจทก์ร่วมไม่ได้กลัวคำขู่ของจำเลย ยังถือไม่ได้ว่าจำเลยข่มขืน ใจโจทก์ร่วมจนโจทก์ร่วมยอมเช่นนั้น การกระทำของจำเลยเป็นเพียงความผิดฐานพยายามกระทำความผิด ที่ศาลล่าง ทั้งสองพิพากษาว่าจำเลยมีความผิดฐานกระทำความผิดอันเป็นความผิดสำเร็จนั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย แม้จำเลยไม่ ได้ฎีกาในปัญหาข้อนี้ แต่เป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกามีอำนาจแก้ไขให้ถูกต้องได้ ตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225

พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 148 และมีความผิดตาม มาตรา 337 วรรคสอง (1) ประกอบมาตรา 80 เป็นการกระทำอันเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมาย หลายบท ลงโทษตามมาตรา 148 อันเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 ส่วน โทษและนอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

(สุทธิโชค เทพไตรรัตน์ - ชินวิทย์ จินดา ตัมแก้ว - นพพร โพธิ์รังสิยากร)

ศาลอาญากรุงเทพใต้ - นายภานุวัฒน์ สุภะพันธ์

ศาลอุทธรณ์ - นายธานีศ เกศวพิทักษ์

หมายเหตุ

